badem

fanzin

sayı: 2,5

bu bir tanıklık metnidir

Yaşadığımız coğrafyada her geçen gün biraz daha baskılanıyoruz. İfade özgürlüğü, adalet, kadın hakları, işçi hakları, hukuksuzluk, çevre mücadelesi gibi temel konular ya görmezden geliniyor ya da bilinçli şekilde bastırılıyor. Sadece ses çıkardığı için gözaltına alınanlar, sadece itiraz ettiği için cezalandırılanlar, sadece yaşamak istediği gibi yaşadığı için hedef gösterilenler artık hayatımızın olağan bir parçası hâline geldi. Bu normal değil. Bu sayıda tam da bunu konuşuyoruz.

Susmak her zaman bir tercih değil, çoğu zaman bir sonuçtur. Çünkü biliyoruz: Ses çıkarmazsak, tepki vermezsek, sıra eninde sonunda bize de gelecek. Bu sayı, tam da bu yüzden var.

Bu sayının içeriğinde politik şiirlerden, sokakta hak mücadelesi veren kadınların seslerinden, sokakta yankılanan halkın mücadelesine kadar birçok farklı ses yer alıyor. Ortak noktamız, bu seslerin susturulmaya çalışılması. Ama burada, bu sayfalarda, bu sayıda "buradayız" demeye devam ediyoruz.

2,5. sayı sadece bir ara sayı değil. Bu, gündemin tam ortasında, olan biteni doğrudan konuşma ihtiyacımızın bir ürünü. Bu yüzden bu sayıyı bir fanzinden çok bir tanıklık metni gibi görmeni istiyoruz.

Okurken rahatsız hissedebilirsin. Bazı şeyler ağır gelebilir ama zaten gerçekler hiçbir zaman konforlu olmadı.

Okuduğunuz için teşekkürler. Hep birlikte daha gür bir ses olabilmek dileğiyle.

Badem Fanzin Ekibi

diren!

Biz kimsenin sözünün geçemediği halkız. Şehrin, yaşamın ve toprağın parçasıyız. İçinde bulunduğumuz durumda yaşamın kaynadığını görüyoruz. Ülkemize bir virüs gibi yayılmış olan adaletsizlik, eşitsizlik, ifade özgürlüklerinin kısatlanması, yozlaşma, çürüme ve yolsuzluklar ısıyı arttırmakta. Tüm bunlar belirli bir kesimin gitgide daha da zenginleşerek güç kazanmasına yararken bu topraklarda yaşayan birçok bireyin hayatlarının günbegün daha da kötüleşmesine, halkın haysiyetinin yerlere çalınmasına neden olmakta. Gerçekleşen adaletsizliklerin karşısında sessiz kalıp boyun eğmeyi doğru bulmayıp reddediyor, cereyan eden olaylar karşısında sindirilmek istenen kitlelerin sesini yükseltiyoruz çünkü bizler yalnızca olanları gören ve izleyenler değil, sokaktakileriz.

Sokak bir özgürlük organizmasıdır ve onu ele geçirmeye çalışan her şey işçilerin, esnafların, üniversitelilerin, liseli çocukların, hayatlarını karın tokluğuna satmak zorunda olanların, göz altında işkencelerden çıkıp direnişte kendine asfalttan battaniye yapanların, iktidarın "iş, ev, umutsuzluk" üçgeninden kaçanların, kısacası halkın gazabıyla yüzyüze gelmek zorundadır. Sokaktan olmayan ve sokağı kendi tahakkümüne boğanlar tarihin her döneminde sokağın sahiplerinin, yani halkın haklı mücadelesinde boğulmuşlardır. İçinde bulunduğumuz dönem bu mücadelelerden birinin daha yaşandığı bir dönemdir.

Bu olağanüstü dönemde sizleri örgütlenmeye, direnmeye, sürekli ve inatçı olmaya ve istek ve aksiyonlarımızda asla pes etmemeye çağırıyoruz. Ülkemizin sahipleri olarak hakkımız olan şeylerin bizden sökülmesi karşısında herkesi elimizdeki tüm direniş araçlarını birlikte kullanmaya davet ediyoruz. Güç birlikten doğar ve korkaklar her zaman kaybetmeye mahkumdur. Bu sayfalarda görecekleriniz ezilmeye çalışılan bir halkın direniş çağrısıdır.

Ankara Fanzinleri

t. c. resmi tarih kitabı – yıl 2123, sayfa 1984'ten bir kesit

ünite başlığı: reis dönemi (2003–2028)
alt başlık: suskunluk çağında bağıranlar

21. yüzyılın ilk çeyreğinde
türkiye cumhuriyeti, resmi olarak demokrasi;
fiilense bir **monolog** rejimiyle yönetilmekteydi.
bu döneme halk arasında
"reis dönemi" ya da
"tek ekran, tek ses, çok kriz dönemi" denilmiştir.

iktidarın temel stratejisi
sandığı kutsayıp
sandığı kazananları cezalandırmaktı.
en dikkat çeken örnek:
2023 yerel seçimlerinde %50'yi geçen bir belediye başkanının
daha sonra "gülümsediği" gerekçesiyle
mahkûm edilmesidir.

bu dönem boyunca
basın özgürlüğü sıfırlanmış,
gazeteler ya kapatılmış
ya da tek manşetle sabitlenmiştir:
"ekonomi şahlanıyor."
bu süreçte gazetecilik suç,
yandaşlık ise meslek haline gelmiştir.

tepkisini sokakta gösteren halk
"terörist", "azgın azınlık" ve "marjinal gençler"
olarak nitelendirilmiştir.
polisin orantısız güç kullanmasıyla
(plastik mermiler, biber gazları, döverek göz altına alma vb.)
bir çok kişi yaralanmıştır.
anayasal hakkını kullanan halk,
tutuklanmış ve hapishanelere tıkılmış
kadın cinayeti failleri ise sokaklarda serbestçe gezebilmiştir.

ekonomi alanında ise
dönemin en yaygın para birimi olarak “faiz lobisi”
ve en sık kullanılan hesaplama yöntemi
“Allah’a emanet ekonomi” olmuştur.
enflasyon çift haneli değil,
birkaç haneli apartman gibi büyümüştür.

tartışma sorusu:

- bu dönemde “kahraman” ya da “hain” etiketleri nasıl dağıtıldı? bu etiketlerin toplum üzerindeki etkisi nedir?
- reis dönemi ile 20. yüzyıl tek adam rejimleri arasında ne gibi benzerlikler vardır?
- halk iradesiyle iktidar arasındaki ilişki hangi noktada kopmuştur?

ek okuma önerisi:

- bir zamanlar demokrasi vardı: anı kitaplarından pasajlarla yurttaş hafızası
- reisname: kayıtlara geçmeyen başkanlık dönemi
- bir ekranın içinde geçen 25 yıl: medyanın tekelleşmesi
- seçimle gelen, gitmeyen: 21. yy’da post-demokratik liderlik

kaynakça:

Demir, Ş. (2097). Ben Terörist Değilim: Marjinalleşen Vatandaşın Hikâyesi. Alt Raf Yayıncılık.

Öztürk, H. (2102). Susulacak Şey Değil: Konuşmanın Suç Sayıldığı Dönemler. “Post-Demokrasi Külliyatı” İçinde, s. 129–153.

-Ramazan Eren Esen

DİRENELİM İKİ KIZGIN AŞIK İNSAN

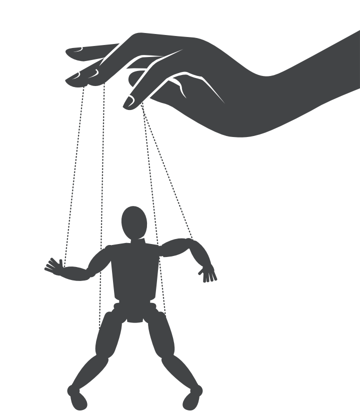
kalk meydanlara inelim kadınım
ben erkenden çantamızı hazırladım
içinde küçük iskender ve ilhan berk'in birer
kitabı
ne olur ne olmaz – düşmek de var nezarete
rutubetli uğursuzlukta sonra sıkılmayalım diye

biber gazına panzehir
ve bayrağımızın kırmızısı – alı
sen olsan yıldızın akı
ben hilal olmaya razıyım

elleyelim halkın huzursuzluğunu
okşar gibi kötücül bi' tümörü
altındayız iki kızgın ve aşık insan bu puslu göğün

bi' garip serçenin kanat çırpışı
inip kalkan şu mucizevi göğşündeki halkın
kavgası
hırpalanmış ulu bi' kurt var kafanda susuz
kalmış
benim hala umudum var
kalk meydanlara inelim kadıncağızım

-Emre Andersson

Doğal Olan İsyan Etmek!

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun 2010 yılından bu yana topladığı verilere göre, 2024 yılı en çok kadın cinayeti ve şüpheli kadın ölümünün gerçekleştiği yıl oldu.

Bu verilere göre 2024 senesinde 394 kadın cinayeti ve 259 şüpheli ölüm gerçekleşti. Bu ölümlerin %57'si kadınların kendi evlerinde oldu. %71'i ise aile içerisinde; yani eşleri, babaları, boşandıkları ya da boşanmaya çalıştıkları erkekler tarafından öldürüldü. İstanbul Sözleşmesi'nden bir gecede hukuksuzca çekilmenin, 6284 sayılı kanunun fiili olarak uygulanmamasının ve iktidarın uyguladığı cezasızlık politikalarının bunlara sebebiyet verdiği aşikâr.

Kadınlar en çok aile içinde şiddet görürken ve öldürülürken AKP iktidarı bunlara çözüm üretmek yerine 24 Aralık 2024 tarihinde Nüfus Politikaları Kurulu ve Aile Enstitüsü'nü kurdu. Ardından Erdoğan 2025 yılını "aile yılı" olarak duyurdu. Aile yılı politikaları kadınların vajinal doğum yapmasını zorunlu hâle getirmekten THY'de ailelere indirim yapılmasına kadar giden durumları içeriyor. Doğum oranlarının artması adına doğan çocuk başına maddi yardım yapılacak şekilde düzenleme geldi.

Mevcut ekonomik politikalar toplumda en çok ezilen kadınlar ve LGBTİ+lar için daha da yıkıcı oluyor. Bu ödenekler kadınların ev içine hapsolmasına ve ekonomik özgürlüklerinin ellerinden alınmasına sebebiyet verecektir. Ayrıca ekonominin yarattığı tahribatı çocuklar üzerinden kısıtlı bir şekilde çözmek gerçek bir çözüm değildir. "Evlenecek Gençlerin Desteklenmesi Projesi" de nüfusun artması yönünde atılan adımlardan bir diğeri. Evliliğe teşvik adı altında kredi desteği sağlanacağını açıklayan Bakanlık; ödenekleri cinsel sağlık, korunma yöntemleri için eğitim gibi konulara ayırmamakta ısrarcı.

"Aile Yılı" kapsamındaki "normal doğum" dayatması bakanlığın hazırladığı videolardan futbol maçlarında "Doğal Olan Normal Doğum" yazılı pankartlara kadar uzanıyor. Kadın bedenini metalaştıran, kadınları adeta kuluçka makinesi olarak gören bu zihniyet ucuz iş gücü olarak kullanmak istediği genç nüfusun artmasını istiyor.

Kürtajın yasal hak olmasına rağmen devlet hastanelerinde fiili olarak uygulanmaması; istenmeyen gebelik durumlarında kadınların merdiven altı yerlere, özel kliniklere başvurmasına sebebiyet veriyor. Kürtaj yaptırmak isteyen kişiler hem maddi olarak zorlayıcı hem de hijyenik olmayan, sağlıklarını tehlikeye atacak yerlere mecbur bırakılıyorlar.

Sağlıklı bir toplum önce sağlıklı doğumlarla inşa edilir. Bilimsellikten uzak bu adımlar uzun vadede toplum sağlığı açısından büyük tahribatlara yol açacaktır. Gerek ekonomik gerek hayatta kalma güvencesi olmayan insanlar doğal olarak çocuk sahibi olmak istememektedir. Bedenlerimiz üzerinde tahakküm kurmak isteyenlere karşı özgürlüğü ve dayanışmayı savunacağız!

-müzeyyen hezeyan

tersanede sevişiyoruz
ve ben
henüz suya bırakılan bir vapuru
bacasından öpüyorum
tersane işçileri, sendikalı martılar
açız ve birlikteyiz
bir direnişi doğuruyoruz sancısız

tatsız patron cesetlerini
bölüşüyoruz

-morbüyücü

krala veda

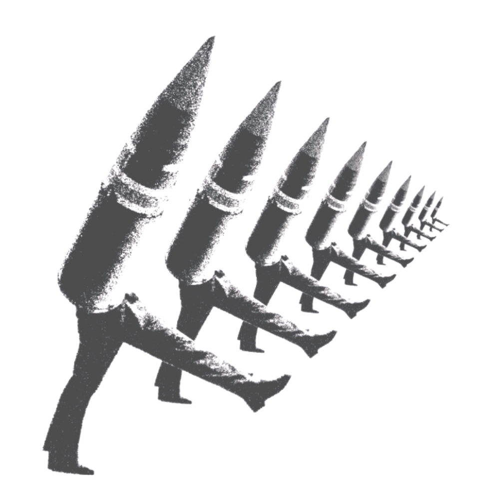
"cambaza bak! cambaza bak!"
gitti kasketli herifin
cüzdanı göt cebindeki
düşmedi cambaz ölmedi cambaz
sahi, bu ne vakitti?

kandırası kalmamıştı kimseyi
yalnızca heveslerini çalmak
şaşkaloz göz bebekleri
sürtünme, kıvılcım, kav ve duman
krala veda! krala veda!
-
dönüş bileti kesilmemeli
geri dönüşümsüz yüreği
sakız olmuş çiğnemeli
bittiğinde şekeri
ister yut ister tükür at!

hatunun tanrısı zamandı
gençliği ona kurbandı
şimdi hangi putuna tapmalı
rimeline mi rujuna mı
yaşlı cadı! yaşlı cadı!
-
hatıraların cam küresi
bakana kırılır tutanı keser
mazinin karsız mezarı
ne taht ne taç sadece bir taş
krala veda! krala veda!

zaman selinde tahta kayık
bir yangının külleri ve
kollarıdır küreği yarıyorken suları
biri merhaba biri elveda
krala veda! krala veda!

-Anıl Çelik

fotoğraf: yetmişdört

Totaliter toplumlarda sistemin kendini yeniden üretmesi, yalnızca baskıcı güçlerin zora dayalı yöntemleri ile değil, bireylerdin de sınırlı bir özgürlüğe razı olmasıyla gerçekleşir. Yaratıcılığını Zorlayarak özgürlüğünü zenginleştirme çabasına girmeyen birey, var olanla yaşamayı seçer. Bu noktada düzen, bireyin onayı ile ayakta kalıyordur artık. “ Seçme özgürlüğü ” düzenin sunduğu çeşitlilik oranında vardır: “ Ya şu ya da bu ” dur.

“ ya hep ya hiç ”

devletlü kukla cumhuriyeti

karakterler:
– vatandaş: uykucu, neşeli kafası karışık. sabah akşam oy atar, sonra unutur.
– adalet: kendini iptal etmiş eski bir hukuk öğrencisi.
– ekrem: içeri alınmadan önce dışarıda duran kişi.
– devlet: kafası karışık dev bir hologram.
– hakim: sürekli saraydan telefon alan hacivat tiplemesi
– sistem: gölgelerde sürünen kara bir leke, virüs.

---

sahne 1 – gözaltı & göz yumma

(ışıklar yanar. ortada bir sandık var, içinden duman çıkıyor.)
vatandaş: "ben oy verdim ama sistem hata verdi?"
ekrem: "sorun değil kardeşim, ben yine de geldim."
adalet (arka fondan): "eyvah ben gelmemiştim…"
hakim girer: elinde müzik kutusu. açar. içeriden "milli irade" çıkıp kaçar.

---

sahne 2 – halkın iradesi cüzdanına hapsedilmiş

devlet hologramı:
"sayın halk! sizi temsil etmiyoruz ama yine de çok teşekkürler!"
vatandaş (uykudan uyanır gibi yapar):
"ben bi tweet atmıştım sanki?"
sistem: bir Excel dosyası açar, hücrelerde sadece "yanıt yok" yazıyor.

---

sahne 3 – içeri alınma, dışarı atılma

ekrem: "bu hukuksuzluk" der,
polis: "bu prosedür" der,
adalet: "bu muamma" der,
vatandaş: "bu kimin düğünü ya?"
devlet: hepsine "alkış" efekti verir.
bir tribün sesi: "tek adam, çok sezgi!"

sahne 4 – finale doğru, herkes gözünü kapar

vatandaş gözlük takar ama camlar içe dönüktür.
devlet kendini rusya'ya çevirir.
hakim: "emir demiri keser."
sistem kendini güncellemeye çalışır, ama şifreyi unutmuştur:

şifre: *halk123?*
tekrar dene: rejim456!
sistem: **"ERİŞİM ENGELLENDİ."**

———

epilog – perde kapanamaz, maalesef perde de tutuklandı
vatandaş: "benim bir arkadaş vardı, tweet atmıştı. hâlâ içeride mi?"
çay bardağı yere düşer, sesi yankılanır:

TAAAYY… YİİİPP…

ve herkes sahneyi alkışlar.
çünkü böyle öğrendiler.

-Gürgen Erten

TOPLANIN KEDİLERİ ÖLDÜRÜYORUZ

Fransız ihtilâliyle beşeri ilimler kilisenin nüfuzunu kırarak dünyanın hükümranı oldu. Milletimiz bu olguyu kan ve can vergisi ödeyerek kendisine telkin etti. Zamanın verdiği kuvvet ve delalet kilisenin nüfuzunu artırmayı tekrardan başardı. Dolayısıyla beşeri ilimlere verilen değer 1577'yken kilise Orta Çağ'dakinden daha kuvvetli bir şekilde 1802 değer kazandı. Kilise tek hepiniz bir hodri meydan!

-Aydın Gedikli

KIRMIZI UÇURTMA

Çarşambalar küçük cumartesilerdir. Yirmilerimin başındayken böyle derdik biz. Biz dediğim Y kuşağının son demlerine yetişen, Türkçe popun altın çağını yaşadığı dönemlerde demlenen, ezan okunana kadar mahallede oyunlar oynayan son nesil. Size biraz dünlerden ve sümbüllerden bahsedeceğim. Sümbüllerden ve yarım kalan düşlerden. Belki dünü anlamanız için belki de yarını anlamak gayesiyle.

İyi bir eğitim alıp, kendimizi donanımlı hale getirince rahat bir hayat yaşayacağını zanneden naif tiplerdik biz. Ne yeni kuşak kadar gerçekçi ne eski kuşaklar kadar şanslı olduk. Arada sıkışıp kaldık öyle. Hem karanlık hem mor bir geceydik biz. Ne şafaklar düşledik ama sonunda hilalsiz bir geceye yenildik.

Çarşambalar küçük cumartesiler, derdik. Hafta arası tatili gibiydik. İstiklal'de fındık votka ısmarlardık gençliğimize. Hava belki güneşli değildi, hayır uzun zamandır değil, ama bugünkü fırtına daha şehre gelmemişti. Kapalı bir gökyüzü, parçalı bulutlu, yanında her daim şemsiye taşıyan insanlar…

Sonra bir şey oldu, büyüdük biz.

Plazalarda işlere girdik. Her ay kazandığımız parayla o ayı geçirmeye çalıştık. Ebeveynlerimiz neden bir ev veya araba alamadığımızı anlayamadı. Hava kötüleşiyordu, ekonomi de. Sonra bir şey oldu, bütün umutlarımızı tüketen bir şey. Önce hepimizi heyecanlandırıp sonra içinde yaşadığımız köyü bize tanıtan bir şey. Köyü yakanların hikayelerini dinledik. Köy eşrafı tarafından taşlananları. Sonra o köyü terk ettik çoğumuz. Başka kentler, kasabalar bulduk derdimize derman olur diye. Olmadı. Çünkü başka bir şey oldu; kocaman bir jenerasyonun hayallerini yıkan, onları yurtdışında yaşamak zorunda bırakan, kalanları ise duyarsızlaştıran üzücü bir şey. Kaldım ben de. Çünkü memleketimden ayrılmayı hiç düşünmedim. Hava giderek soğuyordu ama daha kalın giyinirim dedim. Ekonomi kötüleşiyordu, hayatta kalsak yeter dedim. Hak ettiğimiz diplomalar, iyi dil bilgimiz, donanımlı olmak hiçbir işe yaramıyordu. Rahat bir hayatımız olmamıştı mesela. Beyaz yakalı dostlarıma baktığımda çoğu sadece günü geçiriyordu. Ne bir üst jenerasyon gibi ekonomik açıdan güçlendik ne de güneşlenebildik.

Dün bir şiir yazmak istedim, bugünle ilgili. Bugün, dünün yarını ne de olsa. Ama şimdi elimizde sadece bugün var. Bazı günlerin ertesi bir gün. Artık çarşambalar küçük cumartesiler değil. Hatta bu Çarşamba sokakta yaprak kımıldamıyordu, dışarı çıktığımda. Bugünün gençliği, bizden kötü durumda. Her nesil bir öncekini arıyor. Sanki dünyadaki şartlar parabolün eğrisi gibi aşağı yönde harekete geçti. Artık yarınlara değil, dünlere şiirler yazılıyor.

Bazı mor çiçekler papatyaların boş vermişliğine hayran, gelinciklerin inadına hayret yaşıyorlar tarlalarda. Size sümbülleri anlatacaktım ama sümbülleri tanımıyorum ben. Çünkü biz olsak olsak beton şehirlerde kaldırım taşlarının arasından çıkan çimenler olabiliriz. Gencinin ve yaşlısının üstüne basıp geçtiği çimenler. Övüle dövüle öldürülen çimenler. Taze kesildiğimizde etrafı güzel bir koku kaplar. Herkese umut veren bir koku. Sonra unuturlar, bir başka bahara kadar.

Sümbülleri siz anlatın, akşamsefalarının, yaseminlerin ve papatyaların. Ben çimenlerin sesiyim. Ben ve yaşıtlarım hiç kimseye yaranamamış kuru otlar gibiyiz. Ebeveynlerimizin her sözünü dinlemiş, iç isyanını sadece bir kez kolektif hafızaya not ettirmiş ve hala başka bir evren düşleyenleriz. İçimizdeki çocuğu travmatize ederken kendi çocuklarımızı şımartan bir nesiliz.

Hem küskünüz bu ülkeye hem de yorgunuz. Ama bazen, bazı baharlarda aylak gezinen kırmızı bir uçurtma düşüyor aklımıza. Umudu bulaşıyor toprağımıza. Bu fırtına elbet dinecek. Güneşli yarınlarda uçuşacak uçurtma. Gökkuşağına dolanacak ipleri. Belki kırmızısı solacak, fırtına gazisi ya, belki biraz yırtılacak. Ama hep daha yükseğe uçacak uçurtma, iplerini Türk gençliği tuttukça.

İsimler değişir ve kokular da. Kendimizi diğerlerinden farklı sanırız. Oysa aynıyız, hepimiz güneşe hasret. Karanlığa direnmeyi topraktan öğrendik, sonunda ezilmek olsa da.

-Ceren Birinci

Müzisyen Neden Doğası Gereği Muhalif Olmak Zorundadır

Rock, rap ya da blues… Türü fark etmez. Müzik, en başından beri itiraz etmektir. Hangisi olduğunun önemi yok. Hepsinin ortak noktası başkaldırıdır. Blues, kölelikten kurtulmuş ama özgürleşememiş siyahilerin acılarının estetiğe dönüşmesidir. Rap, kimsenin ciddiye almadığı insanların haykırışlarıdır; varlıklarını değersizleştiren sisteme karşı ritmin üstüne şiirin dans edişidir. Rock müzik, tüketim kültürünün saçmalığına, muhafazakar aile yapısına ve toplumsal normların garipliğine sert bir tepkidir. Hepsinin ortak yönü bir davaları olmasıdır; insanlara farkındalık kazandırmak istemeleridir. Müzik, en başından beri bir başkaldırıdır.

Müzisyenin her anı mesaidir, çünkü yaşadığı en ufak şeyden bir parça oluşturabilir; duyduğu en ufak sesten yeni fikirler kazanabilir. Sizin düşünmenizi istemeyen, mutlu olmanızı ve hatta ağlamanızı bile istemeyen bir sisteme, her insan karşı çıkmak zorundadır; ama müzisyenler doğası gereği başkaldırmak zorundadırlar.

"Bırak!"
-Gencay Koçak

Müzisyen susarsa, yalnızca kendi sesini değil, başkalarının yankısını da susturmuş olur. Bir müzisyen olarak kendimi işin içine katarak söylemek isterim ki, bizlerin uyumlu olması için önce kendi ruhumuzu satmamız gerekiyor ve bu, sanata yapabileceğimiz en büyük ihanettir.

Çoğu şarkının konusu olan aşk, ontolojik bir başkaldırıdır. En yoğun yaşadığımız, bize en vurucu sözleri, tınıları yazdıran aşk bile muhalifken bizler yandaş olamayız. Bizim sessiz kalmamızla, normal bir bireyin sessiz kalması aynı değildir.

Evet, haksızlığa karşı susan dilsiz şeytandır; lakin durum müzisyenlere geldiğinde, dilsiz şeytanlıktan daha beterdir; çünkü müzisyen sesi olan kişidir. Bizler ya söyleriz ya da söndürülürüz. Bizlerin muhalifliği partizanlık değil, varoluş nedenimize göre yaşamaktır. Kimi zaman bir aşk şarkısı, kimi zaman bir ağıt; ama her zaman bir karşı çıkıştır.

Çıkılan her sahne, yapılan her prova, karalanan her kağıt parçası birer emektir. Müzisyenler işçidir ve sermaye için değil, halk için çalışmaları gerekmektedir. Bizler sanat değil, para yapmamızı isteyen yapımcılara, şirketlere değil, dinleyicilerimize yani halka çalışmak zorundayız. Çünkü ses, yalnızca kulağa değil, vicdana ulaşırsa anlam kazanır.

Kendilerinin yapamadıklarını başkalarının da yapmasını istemeyen bir rejimle karşı karşıyayız. Yapamadıkları şeylerin ise en başında sanat gelmektedir. Eğer müzisyenler bugün muhalif bir rol takınmazsa, yarın kelimelerini tartmak zorunda kalacaklar. Bir cümleleriyle hedef gösterilecek, çıkarttıkları bir nota fazla titreşirse "örgüt propagandisti" ilan edilecekler. Müzisyen baskılara ses çıkartmazsa, hayat amaçlarını; sahnelerini ellerinden alacaklar. Sahneleri alınmazsa kostümleri alınacak; renkli yaşamak suç sayılacak. Dansları alınacak, "ahlaka aykırı" diye yaftalanacak. En önemlisi, sözleri gasp edilecek, düşünceleri susturulacak. Ruhları, yavaş yavaş sansürün karanlığında eriyip gidecek. Yönetimle ters düşen bir söz söylediğinizde uykunuz alınacak ama nedeni vicdan olmayacak, sizi almaya gelen polis sirenlerini takip eden nezaretin soğuğu olacak. Bunları yapmalarının sebebi ise müziği, resmi, tiyatroyu değil; onlara eşlik eden düşünceyi, cesareti ve soruyu tehdit olarak görmeleri.

Bütün sanatçı arkadaşlarıma sesleniyorum: Sahneye çıktığınızda söylediğiniz tek bir söz bile insanların sorgulamasına neden olabilir. Bizleri yok etmeye çalışan baskıcı rejime karşı dinleyicilerinize farkındalık kazandırmak görevimizdir. Çünkü biz sustuğumuzda, demokrasi ve özgürlük karşıtlarının kuru gürültüleri kulaklarımızı tırmalamaya devam edecektir.

-yetmişdört

L’arte della commedia

magnifico bağırdı
En çok onun sesi çıkar.
Anlamaz aşıkları, kudretiyle el koyar.
Aynı bir kot kadar sıkı ve huysuzdur kumaşı.

zanni ağlayarak alkışladı
Bu yeni fikirler onu hayrete düşürdü.
Tuttu kolundan götürdü aşıkları.
Bu cahil bile bilir ki aslında "o" da bir Zanni'ydi.

kaptan herkesin duyabileceği şekilde fısıldadı
En mücessir savaş anıları onundur.
Aşıklar karşısına çıkınca kılıcını çekti ve kaçtı.
Herkes bilirdi kaptanın ne ve kim olduğunu.

arleken aynaya baktı
En güzel saç jölesi onundur.
Ama "o", Arleken'i de işaret etti.
O, sadece bir şaklabandı.

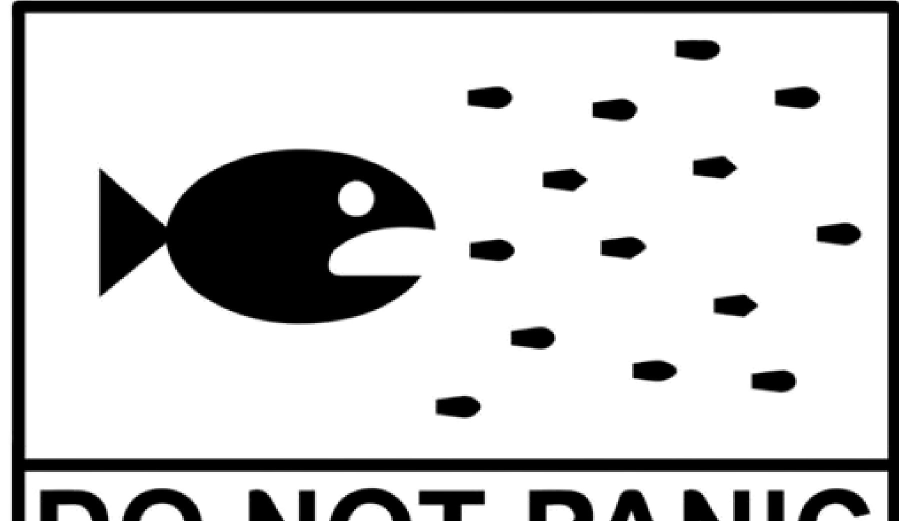
doktor destek oldu "o"na
Ne de olsa herkes doktoru dinlerdi.
Aşıklara nutuk çekti havalı kelimeleriyle.
Çok kelime bilir ama hiçbirini anlamazdı.

bütün aşıklar bir tanker gemisinin halatları gibi gergindi
Ne de olsa gelecekleri çalınmıştı bu sihirbazlık gösterisinde.
Herkes bilerek hiçe saydı aşklarını.
Başarısız olmuştu bu sahne ekibi.

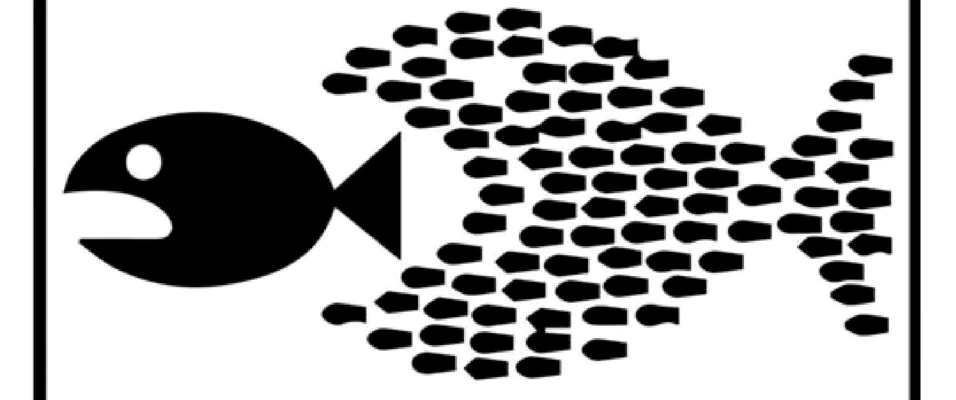
Ve aşıklar bir ağızdan bağırdı,
Sanki biri onlara yol göstermiş kadar organize,
Ama bir içgüdü kadar organik:

ODTÜ'DE TOMANIN NE İŞİ VAR?
ODTÜ'DE TOMANIN NE İŞİ VAR?
ODTÜ'DE TOMANIN NE İŞİ VAR?
ODTÜ'DE TOMANIN NE İŞİ VAR?

-Yavuz Efe Yeniay

DO NOT PANIC

ORGANIZE

badem dallarından uçup gitmiş bir kuş
gagasında saklıydı düşlerimiz
peşinde koşar düşeriz

instagram: bademfanzin
e-posta: bademfanzin@gmail.com

